

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΝ ΒΟΥΑΡΟΖΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ — Πρό ενενήντα περίπου χρόνων, σ' ένα μεγάλο αγρόκτημα του Τεξάς, ζούσαν ο πάμπλουτος Ίσπανος άποικος δόν Αδουαούτιος, ο γαμπρός του δόν Φάβιος, Ίδιοκτήτης ανεξαρτήτων χρυσορυχείων στη θρύλικη «Κοιλιάδα του Χρυσού», ο άρχοντας στην άνδρεία και στην καλοσύνη κυνηγός Βουαροζέ, ο οποίος, παρ' όλα τα έξητα του χρόνια, διατηρεί τη νεανική του άνδρότητα, και η άρωσιστάτη και τολημωστάτη Ροζάρια ή κόρη του δόν Φάβιου. Ο Φάβιος, μαζί με το γενναίο σύντροφό του Πέπε, λείπουν άπο μέρος στην «Κοιλιάδα του Χρυσού», όπου έχουν πάει για να έσπιπτεύσουν στην άποστολή ενός φορτίου χρυσαφιού. Μά ο καιρός περνάει και η άποστολή, ή οποία έπρεπε να έχη άφοιστρέψει στο μεταξύ, δέν φαίνεται πούθενά. Γέλος, φτάνει στην άρακία ο Πέπε, ο οποίος διηγείται ότι ο πατέρας της Ροζάριας κι' οι σύντροφοί του βρίσκονται άποκλεισμένοι άπο στήρη Έρυθροδέρμων στην «Κοιλιάδα του Χρυσού». Άμέσως ο Βουαροζέ όργανώνει μια μεγάλη άποστολή, για να παρ να τους ένωχούση. Στην άποστολή αυτή συμμετέχει, παρ'α τη θέληση του πατέρα της, κι' η γενναία Ροζάρια, μαζί με τον νέο Ίνδο Βαγιτάχ, ο οποίος της είχε άφοισιάμενος, γιατί του έσωσε κάποτε τη ζωή. Μεταξύ των άρχηγων των Ίνδων που έπετεθήσαν κατά της «Κοιλιάδος του Χρυσού», είχε κι' ο τρομερός λησταρχος Ού' Σακάμε, ο οποίος, μαθαίνοντας άπο κάποιο προδότη την άποστολή ένωχούσαν στην «Κοιλιάδα», έπιτιθείται στο δρόμο ενάντιον του καραβάνιου, για να τό έμποδίση να φτάση στον προορισμό του. Κατορθώνει μάλιστα, χάρις σέ μια αστανική έμπνευσι του, να τό καταστρέψη δόλοκληρο. Οι μόνοι που σώζονται άπ' αυτήν την καταστροφή είναι ο Βουαροζέ, ή Ροζάρια, ο Πέπε κι' ο Βαγιτάχ, οι οποίοι κατορθώνουν, έπειτα άπο άνιπέρβλητες δυσκολίες, να σωθούν και να συναντήσουν τό μεγάλο καραβάνι του στρατηγού Άκκ-Λεόν, ο οποίος ενεργούσε για λογαριασμό της κυβέρνησεως του Τεξάς μια έρευνητική άποστολή στα μέρη εκείνα. Άποσπώνται όμως γρήγορα άπο τό καραβάνι, μαζί με μια πολυάριθμη συνοδεία, για να βρουν τροφή. Στο δρόμο, ύστατος, συναντάει μερικώς άγριους Ίνδους, των οποίων ο άρχηγος άπαγάγει την Ροζάρια. Μά ο Βαγιτάχ καταδιώκει τον άπαγάγη, ελευθερώνει την Ροζάρια, σκοτώνει τον Ίνδο, μά σκοτώνεται κι' ο ίδιος απ' αυτόν.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Τό άποτέλεσμα της πάλης αυτής τόν γενναίο Βαγιτάχ με τον Ίνδο άρχηγό, τό ξέρουν οι άναγνώστα μας.

Η Ροζάρια, τελειώνοντας τη διήγησή της, πρόσθεσε με φωνή που έτρωπε από συγκίνηση, με μάτια διαρροισμένα :

— Έλασ στο Βαγιτάχ έναν άφοισιμένο φίλο...

Ο Βουαροζέ της έστρέψε τρυφερά τό χέρι κ' οι δύο τους μαζί με τον Πέπε, θήνησαν μαζί για τό θάνατο του Ίπποτου Κοιμάγγη, στον οποίο τόσα ζωοτούσε...

Ο σέρ Χάρου Γάιτσον κ' ο Ούλλιαν Φάλζοννεο είχαν παραρρακολευθήσει μ' έλαφρικό ένδιαφέρον την άδηγήνη της νέας κόρης, πράγμα που τους έκανε να ξεράσουν για μια στιγμή την πείνα τους. Τά μάτια τους έλαμπαν άπο θαυμασμό.

—Μά αυτή ή νέα είναι πραγματική ήρωίς ! φώναξαν συγχρόνως κ' οι δύο.

Κατά τις ήμέρες που έτακοιούθησαν, μετά τό θάνατο του Βαγιτάχ, ή στερούσεις του άποσπασιαστος πολλαπλασιαστήσαν, γιατί διάσχίζαν μια χώρα έντελώς άγονη.

Η άπογοίτευσις θά ένίσχυε τό έργο της πείνας και θά έκαμηνέντε έντελώς τούς άνδρες του άποσπασιαστος, άν δέν ήπληχαν εκεί ο Βουαροζέ κ' ο Πέπε για να τούς δίνουν θάρρος.

—Κάνετε θάρρος ! τούς έλεγε κάθε τόσο ο γέρο κυνηγός των θυσών. Κάθε βήμα μας φέρνει πιο κοντά στα σύνορα του Νέου Μεξικού, όπου θά βρούμε άβρονα τόφριμα...

Και οι άνδρες, άναθαρρώντας, συνέχιζαν βιαστικά τό δρόμο τους για να φάγουν μια ώρα τό ταχύτερο απ' την άφιλόξενη εκείνη χώρα.

Πράγματι, έφτασε τέλος μια μέρα που τό θέαμα της φύσεως άλλαξε γύρω. Είδαν πρώτα μαζράνα έναν ορίζοντα άπο βουνά, που ξεχώριζαν κάτω απ' τό γαλάζιο ουρανό. Κ' έπειτα μια άπέραντη πεδιάδα γεμάτη δέντρα και γάργαρα νερά.

Έκει, έστάθεισαν κατά τό δειλινό. Τά φάρια άφθονούσαν μέσ' στα ονάκια και άγροιάπιες φτεροκοιούσαν μαζράνα.

Τό κληγή και τό φάρμα ήταν άβρονα κ' έτσι δύο μόρσεσαν να ίκανοποιήσουν την πείνα τους.

Ο λογαγός Μπάιβελ άποφάσισε να μείνουν στο μέρος εκείνο μια μέρα για να υπορέσουν να συνέλθουν.

—Θά συναντήσουμε σίγορα λευκούς σ' αυτά τά μέρη, είπε ο Βουαροζέ στο λογαγό, δηλαδή Μεξικανούς βοσκούς, οι οποίοι αυτή την εποχή του έτους, άπομαζώνονται άπο τά σύνορα του Νέου Μεξικού για να κάνουν διάφορες έμπορεύσεις άνταλλάγι με τούς Ίνδοις.

Πράγματι, την άλλη μέρα, άντήρσαν μαζράνα κατινούς που βγιναν άπο μια κατασκήνωσι κ' έπειτα άπο λίγη ώρα είδαν μαζράνα Μεξικανούς βοσκούς να πλησιάζουν.

Οι φίλοι αυτού τούς έδωσαν διάφορες πληροφορίες και, μεταξύ των άλλων, τούς είπαν :

—Παρουσιάζεσαι, έδώ και λίγες ήμέρες, ένα δυστιχισμένο χωσθήρα, ο οποίος, μολονότι του έγδαραν οι Ίνδοί την κόμη, μπόρεσε να επέζηση. Σύμφωνα με τά λεγόμενά του, ο άνθρωπος αυτός ήταν ο μόνος που κατόρθωσε να ξεφύγη άπο μια τρομερή σφαγή λευκών που τη διέπραξαν οι Ίνδοι άρχηγοί Ού' Σακάμε και ο σωμαγός του λευκός λήσταρχος Μπαντέρας.

Ακούγοντας τά δυό τρομερά αυτά άνόματα, ο Βουαροζέ άνασκήρτησε. Καί με φωνή τρωαγμένη φώναξε :

—Πού είναι αυτός ο άνθρωπος ; Θέλω να τον δω άμέσως... Ίσως...

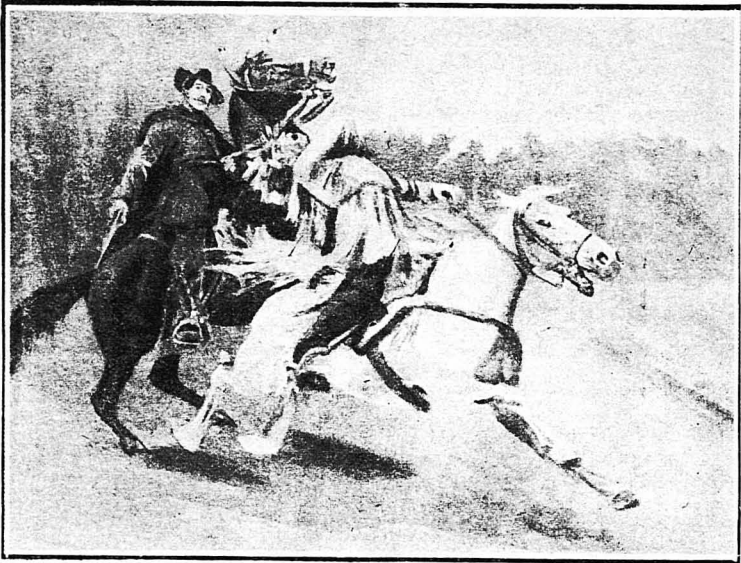
Μά ή συγκίνήσι του ήταν τόσο μεγάλη, ώστε δέν μπόρεσε ν' άπελευθέρω τη φάσι του.

—Βρίσκεται στην κατασκήνωσί μας, του άπάντησε ο βοσκός, ζαυμασιμένος άπο τη συγκίνηση του συνομιλητού του.

—Οδήγησέ με σ' αυτόν, φίλε μου ! είπε ο Βουαροζέ.

Και γυρνώντας πρὸς τούς συντρόφους του, τούς φώναξε :

—Έ ! Ροζάρια, Πέπε !... Έλάτε !...

Ο δόν Φάβιος πυροβόλησε έναντιον του Ίνδου άρχηγού

Ο Πέπε κ' ή Ροζάρια που στεζόντουσαν σέ κάποια άπόστασι, έσπευσαν άμέσως κοντά στο γενναίο κυνηγό, ο οποίος τούς κατέστησε άμέσως ένήμερους της συνομιλίας του με τό βοσκό... Τότε, γεμάτοι άνησυχία και έσπευσαν ν' ακολουθήσουν τόν τελευταίο.

Σέ λίγο έφτασαν μπρὸς σέ μια προτόγνη κληββα, καμωμένη άπο κορυμνούς δέντρων και σκεπασμένη άπο κλαδιά και γύλλα.

Στό κατόφλι της κληββας αυτής καθόταν ένας άντρας, ο οποίος έτρογε ψωμί και πιστό χορές. Τό κεφάλι του ήταν τυλιγμένο σ' ένα μαντήλι γεμάτο κηλίδες αίματος και ή εξαφασίς του φανέρωνε πολλές κόποις και βίασνα.

Όστόσο, ο Βουαροζέ κ' ο Πέπε τόν άναγνώρισαν άμέσως και μια δε-

πλή κραυγή ξέφυγε από τα στόματά τους :

—'Ο Γκοιμέθ !
—'Ω ! Οι άφεντάδες !.. 'Ο Βουαροζέ !.. 'Ο Πέτε !.. φώναξε κι 'ο χρουσθήρας, ό όποιος μέ δυσκολία σηκώθηκε όρθιος.

—Πούδς είνε αυτός ό άνθρωπος ; ρώτησε μέ αγωνία ή Ροζάριο.
—'Ο πό γενναίος από τους συντρόφους του πατέρα σου στην Κοιλάδα του Χριστού ! τις άπάντησε ό Πέτε.

'Η άπάντησις αυτή έκανε τη νέα κόρη ν' άνασαιρτήση.
—'Ο Βουαροζέ, νοιάζοντας την άγωνία να του σφίγγη την καρδιά, ελετε στον Γκοιμέθ :

—Καθώς καταλαβαίνω, έχεις πολύ θλιβερά νέα να μάζ πής...
—Πράγματι, τά νέα μου είνε πολύ θλιβερά, άπάντησε ό Γκοιμέθ, καρφώνοντας τά ξαφνιασμένα βλέμματά του στη Ροζάριο, της όποιας δέν απερούσε νά εξηγήση την παρουσία σ' ένα μέρος τόσο μακρινό από τό ιστορικό τόυ Λάζ-Άγκας.

—'Ο πατέρας μου ; Τι άπάντησε ; ρώτησε μέ αγωνία ή νέα κόρη.
—'Ο δόν Φάβιος είνε ζωντανός, άπάντησε ό χρουσθήρας. Τουλάχιστον ήταν ζωντανός όταν ξέρηγα από την Κοιλάδα του Χριστού, ή όποία κρυψήθηκε ξε κρύοντα από τους πολεμιστές του Ου Σαζάμε και του Μπαντέρας...

—Μήπως πληγώθηκε ;
—Ναί, πολύ ελαφρά από μπράτσο... μά...

—Γιά όνομα του Θεού, τελειώστε, φίλε μου...
—Μά έπεσε στά χέρια του Μπαντέρας !..

—Αιχμάλωτος αυτός του κακού σου ; Τι έξεντελισμός ! ελετε μέ ύφος σπυθροπό ό Βουαροζέ.

— Πληρωμένος, αιχμάλωτος, μά πάντως ζωντανός ! Έκανε άναστενάζοντας ή Ροζάριο μέ κάποια άνακούφισι, ή όποία ελεγε φανταστική για μά στιγμή τόν πατέρα της σφαγμένο από τους ληστές.

—Τώρα, Γκοιμέθ, ελετε ό Πέτε ζοηρά, πρέπει να μάθουμε τις λεπτομέρειες αυτής της καταστροφής. Πές τά μας όλα !..

'Ο Γκοιμέθ τότε άρχισε τη διήγησή του ως έξης :

—'Όταν φύγατε σεις, άφεντή Πέτε, από την Κοιλάδα του Χριστού για να πάτε ν' άναγγελετε στο ύποστατικό του Λάζ-Άγκας την κρυψή θέση μας, ό Μπαντέρας κ' οι άδερφς του ένηγόρησαν πολλές επιθέσεις εναντίον μας... Μά είχαμε πάντα τό νού μας κ' έτσι μπορούσαμε και τους άπορούσαμε μ' επιτυχία...

»Έπειτα, για κάποιο καιρό, μάζ άφρησαν ήσυχους και φαινόνοσαν πως είχαν ξεσφαιριστή... Μά μαντεύσαμε ότι ό Μπαντέρας μάζ περιελάτωνα απ' όλες τις μεριές και περίμενε την κατάλληλη ευκαιρία για να ένοργήσει την άποραστική επίθεσι...

»'Ο καιρός περνούσε έντομεταξύ...
»Εμείς, στο διάστημα αυτό, περιμέναμε μέ αγωνία τη βοήθειά σας. Μά, βλέποντας ότι ή μέρες περνούσαν χωρίς να φανοσάτε ποθενά, νοιάσασμε μά θανάσιμη άνησυχία να μάς κρυψή... Καταλαβαίναμε ότι κάτι κακό σάς ελεγε συμβή...

—Θά μάησι σε λίγο τί πάθαμε, Γκοιμέθ, του άπάντησε ό Βουαροζέ ! Θά δής ποιά τρομερή καταστροφή μάζ χτύπησε !..

—Έπίσης, ξεσκολούθησε ό Γκοιμέθ, ξεφρυαζόμεστε που δέν βλέπαμε να φτάνουν ό Ου Σαζάμε μέ τους Ίνδους του για να ένοσχίσουν τόν Μπαντέρας και να κάνουν μαζί την τελειωτική επίθεσι. Μά αυτό τό μυστήριο δέν άρχισε να διαφωτιστή. Ένας πρόδοκος του Μπαντέρας, τόν όποιο σπλάβαμε αιχμάλωτο, μάζ πληροφόρησε ότι ό Ου Σαζάμε μόλις πρό δυό ήμερών ελεγε έννοθη μέ τόν Μπαντέρας, φέροντάς του σημαντικές ένοσχύσεις... Ελεγε άρχησι τόσο να τρώει, γιατί μά τρομερή πυρκαιά τόν έβγαλε απ' τό δρόμο του και τόν άνάγκασε να περιελαληθή πολύ για να γλυτώση απ' αυτή.

—'Η πυρκαιά που έβγαλε μόνοις του στο δάσος ! φώναξε ό Βουαροζέ.

Και ό Γκοιμέθ ξεσκολούθησε :

—'Όταν ό δόν Φάβιος άκουσε τις άποκαλύψεις του Ίνδου άιχμάλωτου, μάζ ελετε : «Σε λίγο όλοι αυτοί οι άλιθριοι, θα έπαυθουν έναντίον μας... 'Ο Βουαροζέ κ' ό Πέτε αν φτάσουν εδώ, θα φτάσουν πολύ άργά... Έτσι θα ύποζήνομε... Μά ως ύπερασπιστοίμς τουλάχιστον ως την τελευταία μας στιγμή την Κοιλάδα του Χριστού και ως σκοτώσαμε όσο τό δυνατόν περισσότερους από τους κακούργους αυτούς !..

—Γενναίε πατέρα ! φηβήρισε ή Ροζάριο.

—'Α ! συνέχισε ό χρουσθήρας μέ πάθος. Δέν φαντάζεστε πόσο τρομερή ήταν ή επίθεσις των Ίνδων που άρχισε σε λίγο, μά ακόμα πιο τρομερή ήταν ή άμυνά μας !.. Έσκαποντάδες Ίνδων έπεσαν χτυπημένοι απ' τις σφαίρες μας, τά τσεκούρια μας και τά μαχαίρια μας.

—'Α ! Γιατί να μην είμα εκεί ! φώναξε ό Βουαροζέ.
—Κ' εγώ τό ίδιο !.. φώναξε ό Πέτε... Θά μπορούσα έτσι να σκοτώσω αυτό τό κάθαρμα, τόν Ου Σαζάμε, και να τόν ένδικηθώ για τό κακό που μάζ έκανε...

—'Ω !.. Έκανε ό Γκοιμέθ μέ μά εκφραστική χειρονομία. 'Ο ληστής αυτός δέν θα κάνει πειά καλό σε κανένα. Ελενε νεκρός πειά ! Τόν πληγωσα εγώ και τόν άποτελείωσε ό δόν Φάβιος...

—Ζήτη ό δόν Φάβιος ! φώναξε ό Πέτε, μη μπορώντας να συγκρατήη τη χαρά του. Αυτό ήταν ένα πρώτης τάξεως χτύπημα που θα τό ζήλευα.

—Και πως έγινε αυτό ; ρώτησε ό Βουαροζέ, όχι λιγότερο ένθουσιασμένος απ' τό σύτροφό του.

—Στην τελευταία αντίστασι που άντιτάξαμε στους Ίνδους, όταν παραβίσαν τις άνοχόσεις μας, σε μά στιγμή ό Ου Σαζάμε βρέθηκε έξωφρα μπροστά μου... Άμέσως ώριμωρα έναντίον του μέ τό μαχαίρι μου στο χέρι, τόν έφοξια, καθώς έπεσα άπάνω του μέ όλη μου τη δύναμι κάτω, και, πριν ακόμα προφτάσει ν' άμυνθή, τόν χτύπησα στον ώμο...

»Τό αίμα έτρεξε άφθονα απ' την πληγή του, μά δέν ελεγε χάσει καθόλου την τρομερή δύναμή του. Κατώφθισε να μ' άφορλίση και τό μαχαίρι του πλησίαζε τό κεφάλι μου, όταν ό δόν Φάβιος ελεδε πως κινδύνευα...

»Ως τη στιγμή εκείνη, ό δόν Φάβιος πολεμούσε ζοντά μου περιελατωμένος από πολυάριθμους έχθρούς.

»Ακούγοντας τότε την άπελπισμένη κραυγή που έβγαλα, γύρισε ζωηρά τό κεφάλι του προς τό μέρος μου και άντελήφθη τόν κίνδυνο που διέτρεχα.

»Είδε τόν Ου Σαζάμε έτοιμο να μέ σκότωση... Κατώφθισε τότε ν' άπαλλαγή απ' τους άντιπάλους του και τρέχοντας προς έμένα, σήκωσε τό πιστόλι του και πυροβόλησε έναντίον του Ίνδου άρχηγού. Άμέσως ό Ου Σαζάμε σοοριστηκε κάτω μέ τό κεφάλι συντομένο, νεκρός.

»'Ο θάνατος του Ου Σαζάμε, ξεσκολούθησε ό Γκοιμέθ έπειτ' από μά σύντομη σιωπή, έσωσε τόν δόν Φάβιο όταν σε λίγο ό Μπαντέρας έγινε κύριος της Κοιλάδος του Χριστού. Αν ό Ου Σαζάμε ζούσε, θ' άπαιτούσε από τό Μπαντέρας να του παραδώση ζωντανό τόν δόν Φάβιο για να του επβάλη τά σκληρότερα βασανιστήρια.

»'Ο Ου Σαζάμε όμως, του όποιου ή πλεονεξία ελενε μεγαλύτερη απ' την άμφοβολία, δέν σκότωσε τό δόν Φάβιο. Τόν κρήτησε αιχμάλωτο του, έλβιο. Τον κρήτησε αιχμάλωτο του, έλβιο.

»'Ο Ου Σαζάμε όμως, του όποιου ή πλεονεξία ελενε μεγαλύτερη απ' την άμφοβολία, δέν σκότωσε τό δόν Φάβιο. Τον κρήτησε αιχμάλωτο του, έλβιο.

»'Ο Ου Σαζάμε όμως, του όποιου ή πλεονεξία ελενε μεγαλύτερη απ' την άμφοβολία, δέν σκότωσε τό δόν Φάβιο. Τον κρήτησε αιχμάλωτο του, έλβιο.

»'Ο Ου Σαζάμε όμως, του όποιου ή πλεονεξία ελενε μεγαλύτερη απ' την άμφοβολία, δέν σκότωσε τό δόν Φάβιο. Τον κρήτησε αιχμάλωτο του, έλβιο.

»'Ο Ου Σαζάμε όμως, του όποιου ή πλεονεξία ελενε μεγαλύτερη απ' την άμφοβολία, δέν σκότωσε τό δόν Φάβιο. Τον κρήτησε αιχμάλωτο του, έλβιο.

»'Ο Ου Σαζάμε όμως, του όποιου ή πλεονεξία ελενε μεγαλύτερη απ' την άμφοβολία, δέν σκότωσε τό δόν Φάβιο. Τον κρήτησε αιχμάλωτο του, έλβιο.

»'Ο Ου Σαζάμε όμως, του όποιου ή πλεονεξία ελενε μεγαλύτερη απ' την άμφοβολία, δέν σκότωσε τό δόν Φάβιο. Τον κρήτησε αιχμάλωτο του, έλβιο.

»'Ο Ου Σαζάμε όμως, του όποιου ή πλεονεξία ελενε μεγαλύτερη απ' την άμφοβολία, δέν σκότωσε τό δόν Φάβιο. Τον κρήτησε αιχμάλωτο του, έλβιο.

»'Ο Ου Σαζάμε όμως, του όποιου ή πλεονεξία ελενε μεγαλύτερη απ' την άμφοβολία, δέν σκότωσε τό δόν Φάβιο. Τον κρήτησε αιχμάλωτο του, έλβιο.

»'Ο Ου Σαζάμε όμως, του όποιου ή πλεονεξία ελενε μεγαλύτερη απ' την άμφοβολία, δέν σκότωσε τό δόν Φάβιο. Τον κρήτησε αιχμάλωτο του, έλβιο.

»'Ο Ου Σαζάμε όμως, του όποιου ή πλεονεξία ελενε μεγαλύτερη απ' την άμφοβολία, δέν σκότωσε τό δόν Φάβιο. Τον κρήτησε αιχμάλωτο του, έλβιο.

»'Ο Ου Σαζάμε όμως, του όποιου ή πλεονεξία ελενε μεγαλύτερη απ' την άμφοβολία, δέν σκότωσε τό δόν Φάβιο. Τον κρήτησε αιχμάλωτο του, έλβιο.

»'Ο Ου Σαζάμε όμως, του όποιου ή πλεονεξία ελενε μεγαλύτερη απ' την άμφοβολία, δέν σκότωσε τό δόν Φάβιο. Τον κρήτησε αιχμάλωτο του, έλβιο.

»'Ο Ου Σαζάμε όμως, του όποιου ή πλεονεξία ελενε μεγαλύτερη απ' την άμφοβολία, δέν σκότωσε τό δόν Φάβιο. Τον κρήτησε αιχμάλωτο του, έλβιο.

»'Ο Ου Σαζάμε όμως, του όποιου ή πλεονεξία ελενε μεγαλύτερη απ' την άμφοβολία, δέν σκότωσε τό δόν Φάβιο. Τον κρήτησε αιχμάλωτο του, έλβιο.

»'Ο Ου Σαζάμε όμως, του όποιου ή πλεονεξία ελενε μεγαλύτερη απ' την άμφοβολία, δέν σκότωσε τό δόν Φάβιο. Τον κρήτησε αιχμάλωτο του, έλβιο.

»'Ο Ου Σαζάμε όμως, του όποιου ή πλεονεξία ελενε μεγαλύτερη απ' την άμφοβολία, δέν σκότωσε τό δόν Φάβιο. Τον κρήτησε αιχμάλωτο του, έλβιο.

»'Ο Ου Σαζάμε όμως, του όποιου ή πλεονεξία ελενε μεγαλύτερη απ' την άμφοβολία, δέν σκότωσε τό δόν Φάβιο. Τον κρήτησε αιχμάλωτο του, έλβιο.

»'Ο Ου Σαζάμε όμως, του όποιου ή πλεονεξία ελενε μεγαλύτερη απ' την άμφοβολία, δέν σκότωσε τό δόν Φάβιο. Τον κρήτησε αιχμάλωτο του, έλβιο.

Ένοιωσα την κοφτερή λεπίδα ενός μαχαριού να χαράζει ένα σιδερένιο κύκλο γύρω απ' τό κεφάλι μου.

πλέοντας πως θα κατορθώση ν' άποσπάση απ' αυτόν πλούσια λύτρα. Τού ελεπε, μάλιστα ό ίδιος :

—Μη φοβάστε για τη ζωή σας... Τό αίμα σας δέν μου χρειάζεται... Μου χρειάζεται τό χουσάφι σας...

—Αφού θέλεις χουσάφι, θα σου δώσω όσο χρειάζεται για να χορτάσεις την πλεονεξία σου...

»'Ο δόν Φάβιος κ' εγώ είμαστε οι μόνοι που είχαμε επιζήσει από τους συντρόφους μας. Όλους τους άλλους τους σκότωσαν οι Ίνδοι και οι λησται. Έμείνα με ελεχν χωρισει από τόν δόν Φάβιο, με ελεχν δέσει και με ελεχν εγκλωβισθει στη διάθεσι των Ίνδων.

»Έξωφρα, ένας απ' αυτούς, μου κατάφερε ένα τρομερό χτύπημα και μέ σφαιρασε κάτω. Ένοιωσα τότε την κοφτερή λεπίδα ενός μαχαριού να χαράζει ένα σιδερένιο κύκλο γύρω απ' τό κεφάλι μου... Άμέσως έξαμα έντελως τις αισθήσεις μου...

»Δέν ξεφω πόση ώρα έμεινα άνοισθητος. Μά όταν άνοιξα πάλι τά μάτια μου, πηχτό αίμα σκέπαζε τό πρόσωπό μου. Έφερα τό χέρι μου στο κεφάλι μου που ήταν παγωμένο κ' έννοιωσα τό κρανίο μου έντελως γυμνό. 'Ο Ίνδός μου ελεγε γδάρει την κόμη...

Παγωμένος ιδρώς κυλούσε στο πρόσωπο του Γκοιμέθ, καθώς έλεγε αυτά τά λόγια.

'Η Ροζάριο άνασαιρτήσε από φρίκη.

(Ακολουθεί)